

RISTIJA JOHANNES

RISTIJA Johannes sündis 25. märtsil 7. a eKr, nagu Gabriel oli Eliisabetile eelmise aasta juunis töotanud. Eliisabet hoidis Gabrieli külaskäiku viis kuud saladuses ning kui ta sellest oma mehele Sakariasele rääkis, jäi too väga murelikuks ja hakkas naise juttu täielikult uskuma alles pärast seda, kui oli umbes kuus kuud enne Johannese sündi ebatavalist und näinud. Kui mitte arvestada seda Gabrieli külaskäiku Eliisabeti juurde ja Sakariase unenägu, polnud Ristija Johannese sünniga seotud midagi ebatavalist ega üleloomulikku.

² Kaheksandal päeval lõigati Johannes juudi kombe kohaselt ümber. Ta kasvas üles tavalise lapsena väikeses külas, mida tol ajal nimetati Juuda linnaks ja mis asus umbes kuus kilomeetrit Jeruusalemmast läänes.

³ Johannese lapsepõlve kõige tähtsamaks sündmuseks oli koos vanematega Jeesuse ja Naatsareti pere külastamine. See külaskäik toimus juunikuus 1. a pKr, kui poiss oli just saanud kuueaastaseks.

⁴ Pärast Naatsaretist tagasipöördumist hakkasid Johannese vanemad poisile süstemaatilist haridust andma. Selles väikeses külas ei olnud sünagoogikooli, aga Sakarias oli ise hea hariduse saanud preester ning ka Eliisabet omas tunduvalt paremat haridust kui Juudamaa naised tavaliselt, kuuludes „Aaroni tütarde” järeltulijana samuti preesterkonda. Et Johannes oli nende ainus laps, pühendasid nad tema meele ja vaimu harimisele üsna palju aega. Sakarias viibis Jeruusalemmas templis vaid põgusalt ning tegeles palju oma poja õpetamisega.

⁵ Sakariasel ja Eliisabetil oli väike talu, kus nad lambaid kasvatasid. Nad ei teeninud selle maatükiga piisavalt elatist, kuid Sakarias sai preesterkonnale pühendatud templisummadest regulaarselt lisa.

1. JOHANNESEST SAAB NASARIIT

¹ Johannesel polnud kooli, mida neljateistkümnendaastaselt lõpetada, kuid ta vanemad olid otsustanud, et selles vanuses on tal kohane anda nasariitide ametlik vanne. Seepärast viisid Eliisabet ja Sakarias poja Surnumere äärde Een-Gedisse. See oli nasariitide vennaskonna lõunapoolne keskus ning noormees võeti seal korrakohase pühalikusega vastu selle ordu eluaegseks liikmeks. Pärast vastavaid tseremooniaid ja vande andmist, et ta loobub kõigi joovastavate jookide tarvitamisest, laseb oma juustel pikaks kasvada ja hoidub surnute puudutamisest, suundus Johannes koos perega Jeruusalemma, kus ta tõi templi ees ohvri, mida nasariitide vande andnutelt nõuti.

² Johannes andis kogu eluajaks samad vanded nagu tema nimekad eelkäijad Simson ja prohvet Saamuel. Eluaegset nasariiti peeti pühitsetud ja pühaks isikuks. Juudid austasid nasariite peaaegu sama hardalt

kui ülempreestrit ning see pole ka imelik, sest kogu eluks end nasariitlusele pühendanud inimesed olid ainsad, keda peale ülempreestrite lubati templi pühamaist pühamasse paika siseneda.

³ ¶ Johannes naasis Jeruusalemmast koju, et hoolitseda oma isa lammaste eest ja kasvada ülla loomuga tugevaks meheks.

⁴ Kuueteistkümnendaastasena luges Johannes Eelijast. Karmeli mäe prohvet jättis talle sügava mulje ja ta otsustas samamoodi rõivastuma hakata. Alates sellest päevast kandis Johannes alati nahkvööga karvast rüüd. Kuueteistkümnendelt oli ta üle meeter kaheksakümne pikk ja peaaegu täiskasvanud. Oma voogavate juuste ja iseäraliku rõivastumisviisiga oli ta tõepoolest värvikas nooruk. Ning ta vanemad ootasid oma ainsalt pojalt, töötatud lapselt ja eluaegselt nasariidilt suuri asju.

2. SAKARIASE SURM

¹ Sakarias suri pärast mitu kuud kestnud haigust juulis 12. a pKr, kui Johannes oli just saanud kaheksateistkümnendaastaseks. See oli Johannesele väga raske aeg, sest nasariidi vanne keelas isegi oma perekonda kuulunud surnuid puudutada. Kuigi Johannes oli püüdnud surnutelt nakkuse saamise vältimiseks mõeldud vande piiranguid täita, kahtles ta, kas oli nasariitide ordu nõuetele täielikult kuuletunud. Seepärast läks ta pärast isa matust Jeruusalemma ja tõi seal naiste õue nasariitide nurgas nõutavad puhastusohvrid.

² ¶ Selle aasta septembris reisisid Eliisabet ja Johannes Naatsaretti Maarjat ja Jeesust külastama. Johannes oli juba peaaegu otsustanud oma elutööd alustada, kuid mitte ainult Jeesuse sõnad, vaid ka tema eeskujumaniitsetes teda koju naasma, oma ema eest hoolitsema ja ootama „Isa tunni tulekut”. Pärast Jeesuse ja Maarjaga hüvastijätku meeldiva külaskäigu lõppedes nägi Johannes Jeesust uuesti alles tema ristimisel Jordanis.

³ Johannes ja Eliisabet pöördusid koju tagasi ja hakkasid tulevikuplaane tegema. Et Johannes keeldus templi summadest talle kui preestri kuuluvat elatist vastu võtmast, olid nad kahe aasta pärast oma kodust peaaegu ilma jäänud ning otsustasid minna lambakarjaga lõuna poole. Suvel, mil Johannes sai kaheksandaastaselt, kolisidki nad Hebronisse. Niinimetatud „Juuda kõrbes” pidas Johannes oma lambaid oja ääres, mis hargnes suuremast, Een-Gedis Surnumerre suubuvast jõest. Een-Gedi kolooniasse kuulus kas kogu eluks või teatud ajaks pühendunud nasariitide kõrval ka arvukalt teisi askeetlikke karjuseid, kes oma karjadega sellesse piirkonda kogunesid ja nasariitide vennaskonnaga liitusid. Nad elatusid lambakasvatusest ja rikaste juutide kingitustest ordule.

⁴ Aja möödudes pöördus Johannes harvemini tagasi Hebronisse, kuid külastas sagedamini Een-Gedit. Ta erines enamikust nasariitidest nii oluliselt, et tal oli väga raske vennaskonnaga täielikus vendluses elada. Kuid ta armastas väga Een-Gedi koloonia tunnustatud juhti ja pead Abnerit.

3. KARJUSEELU

¹ Johannes ehitas selle väikese oja orgu vähemalt tosin kividest varjualust ja kivihunnikutega piiratud öist tarandikku, kus ta sai oma lamba- ja kitsekarju valvata ja kaitsta. Johannese karjuseelu jättis talle ohtrasti aega mõtisklemiseks. Ta vestles palju Beet-Suurist pärit orvust noormehe Ezdaga, kelle oli teatud mõttes lapsendanud ja kes karjatas loomi sel ajal, kui ta ise käis Hebronis oma ema külastamas ja lambaid müümas, samuti siis, kui ta käis Een-Gedis sabbatiteenistustel. Johannes ja see noormees elasid väga lihtsalt, toitides vaid lambalihast, kitsepiimast, metsmeest ja selle piirkonna söödavatest rändrohutirtsudest. Seda nende igapäevast toitu täiendasid ka Hebronist ja Een-Gedist aeg-ajalt toodud varud.

² ¶ Eliisabet hoidis Johannest Palestiina ja maailma asjadega kursis ning veendus üha enam, et vana korra lõpp on kiiresti lähenemas, et tema poeg hakkab kuulutama uue ajastu, „taevariigi” saabumist. See tugev karjus tundis suurt poolehoidu prohvet Taanieli kirjatööde vastu. Ta luges tuhat korda Taanieli kirjeldust suurest kujust, mille kohta Sakarias oli talle öelnud, et see kujutab maailma suurte kuningriikide ajalugu, alustades Baabülonist, jätkates Pärsia ja Kreeka ning jõudes lõpuks Roomani. Johannes sai aru, et Rooma juba koosnebki niisugustest erikeelsetest rahvastest ja rassidest, mis ei lase tal kunagi saada tugevaks, ühtseks ja kindlaks konsolideerunud impeeriumiks. Ta uskus, et Rooma oligi juba jagunenud Süüriaks, Egiptuseks, Palestiinaks ja teisteks provintsideks, ning luges edasi, et „nende kuningate päevil püstitab taeva Jumal kuningriigi, mis jääb igavesti hävimatuks. Selle kuningriigi valitsust ei anta teisele rahvale ning see lõhub ja hävitab kõik need kuningriigid, aga ta ise jääb igavesti püsima.” „Ja temale anti valitsus ja au ja kuningriik, ja kõik rahvad, suguvõsad ja keeled teenisid teda. Tema valitsus on igavene valitsus, mis ei lakka, ja tema kuningriik ei hukku.” „Ja kuningriik ning valitsus ja võim kuningriikide üle kogu taeva all antakse Kõigekõrgema pühale rahvale, kelle kuningriik on igavene kuningriik ja kõik valitsused peavad teda teenima ning temale kuuletuma.”

³ ¶ Johannes ei suutnudki päriselt üle saada segadusest, mida temas tekitasid vanematelt Jeesuse kohta kuuldu ja need pühakirjast loetud lõigud. Ta luges Taanieli raamatust: „Ja ma nägin öistes nägemustes, ja vaata, taeva pilvedega tuli keegi, kes oli Inimese Poja sarnane, ja temale anti valitsus ja au ning kuningriik.” Kuid need prohveti sõnad ei olnud kooskõlas sellega,

mida olid talle õpetanud tema vanemad. Ka vestlus Jeesusega külastäigu ajal, mil ta oli kaheksateistkümnenda aastane, ei vastanud neile pühakirja väidetele. Vaatamata sellele segadusele ja tema kimbatusele rääkis ema talle kindlalt, et tema kauge nõbu Jeesus Naatsaretist on tõeline messias, et ta on tulnud istuma Taaveti troonile ning et temast (Johannesest) peab saama tema ettekuulutaja ja põhiline toetaja.

⁴ Kõik, mis Johannes oli kuulnud Rooma pahedest ja patusest ning impeeriumi kombelõtvusest ja moraalsest viljatusest, kõik, mida ta teadis Herodes Antipase ja Juuda maavalitsejate pahategudest, kallutas teda uskuma, et ajastu lõpp oli lähenemas. Sellele tugevale ja üllale looduslapsele näis, et maailm on küps inimese ajastu lõpuks ja uuema jumaliku ajastu — taevariigi — koidikuks. Johannese südames kasvas kindlustunne, et talle on määratud olla viimane vana ja esimene uus prohvet. Ning ta lausa värises üha tugevnevast soovist minna ja kuulutada kõigile: „Parandage meelt! Seadke end Jumala ees õigeks! Valmistuge lõpuks; valmistuge uue ja igavese maailmakorra, taevariigi saabumiseks.”

4. ELIISABETI SURM

¹ Augustikuu 17. päeval 22. a pKr, kui Johannes oli kahekümne kaheksa aastane, suri ootamatult tema ema. Eliisabeti sõbrad teadsid, et nasariidid ei tohi puudutada surnuid isegi siis, kui need on oma pere liikmed, ja korraldasid kõik Eliisabeti matusega seotu enne, kui Johannese järele saatsid. Kui too ema surma kohta sõnumi sai, saatis ta Ezda karjaga Een-Gedisse ja läks ise Hebronisse.

² Ema matuselt Een-Gedisse tagasi pöördudes andis ta oma karjad vennaskonnale ja eraldus mõneks ajaks ülejäänud maailmast, et paastuda ja palvetada. Johannes teadis ainult vanu jumalikkuse käsitlusi: ta tundis ainult Eelija, Saamueli ja Taanieli ürikuid. Eelija oli tema jaoks prohveti-ideaal, Eelija oli esimene Iisraeli õpetaja, keda prohvetiks peeti, ja Johannes uskus tõesti, et ta oli viimane selles taevaste sõnumitoojate pikas ja kuulsas reas.

³ Johannes elas kaks ja pool aastat Een-Gedis ning veenis enamikku vennaskonnast, et „ajastu lõpp on lähenemas”, et „peagi on saabumas taevariik”. Ning kogu see varane õpetus põhines tolle aja juutide ideel ja ettekujutusel messiasist kui juudi rahva töötatud vabastajast nende paganatest valitsejate ülemvõimu alt.

⁴ Johannes luges kogu selle aja palju pühakirju, mida ta nasariitide Een-Gedi kodust leidis. Eriti sügava mulje jätsid talle Jesaja ja Malaki, tolle aja uusimad prohvetid. Ta luges Jesaja raamatu viimast viit peatükki ikka ja jälle ning uskus neid ennustusi. Malaki raamatust luges ta: „Vaata, ma läkitan teile prohvet Eelija, enne kui saabub Issanda päev, suur ja kohutav, ja ta pöörab isade südamed jälle laste poole ja laste südamed

isade poole, et ma ei peaks tulema ja lööma maad needusega.” Vaid see Malaki töotus, et Eelija tagasi tuleb, hoidis Johannest minemast ja saabuvast kuningriigist jutlustamast ning oma juutidest kaaslasid manitsevast põgenema ähvardava viha eest. Johannes oli küps kuulutama sõnumit saabuvast kuningriigist, kuid see Eelija tuleku ootus hoidis teda enam kui kaks aastat tagasi. Ta teadis, et tema polnud Eelija. Mida Malaki sellega mõtles? Kas seda ennustust tuli mõista sõna-sõnalt või kujundlikult? Kuidas pidi ta tõde teada saama? Lõpuks sõandas ta arvata, et kuna esimese prohveti nimi oli Eelija, peaks viimane olema samuti sama nimega. Vaatamata sellele oli tal kahtlusi, ja nii suuri kahtlusi, et ta ei nimetanud end kunagi Eelijaks.

⁵ Just Eelija mõjul võttis Johannes kasutusele tema meetodid — rünnata otse ja keerutamata oma kaasaegsete patte ja pahesid. Ta püüdis rõivastuda Eelija moodi ja tema moodi ka rääkida: väliselt oli ta igas suhtes vanaaja prohveti sarnane. Ta oli täpselt samasugune tugev ja värvikas looduslaps, täpselt samasugune kartmatu ja julge õigluse jutlustaja. Johannes polnud kirjaoskamatu, ta tundis juutide pühakirju väga hästi, kuid teda poleks saanud harituks pidada. Ta mõtles selgelt, kõneles võimsalt ja süüdistas ägedalt. Vaevalt küll kõlbas ta eeskujuks oma kaasaegsetele, kuid ta oli sõnavoosav noomija.

⁶ Viimaks mõtles ta välja, kuidas kuulutada uut ajastut, jumalariiki. Ta otsustas, et temast peab saama messia ettekuulutaja. Ta heitis kõrvale kõik kahtlused ja lahkus ühel märtsikuu päeval 25. a pKr Een-Gedist, et alustada oma lühikest, kuid säravat elujärku avaliku jutlustajana.

5. JUMALARIIK

¹ Selleks, et Johannese sõnumist aru saada, tuleb arvestada juudi rahva seisundit ajal, mil ta areenile ilmus. Kogu Iisrael oli peaaegu sada aastat kitsikuses elanud, suutmata isegi seletada oma jätkuvat orjust paganate ülemvõimu all. Kas polnud Mooses siis õpetanud, et õigluse eest tasutakse alati jõukuse ja võimuga? Kas nad polnud siis Jumala väljavalitud rahvas? Miks oli Taaveti troon kõle ja tühi? Moosese doktriinide ja prohvetite õpetuste valguses oli juutidel raske oma rahva kauakestnud lohutamatu olukorda seletada.

² Ligikaudu sada aastat enne Jeesuse ja Johannese aega kerkis Palestiinas esile uus usuõpetajate koolkond — apokalüptikud. Need uued õpetajad arendasid välja tõekspidamiste süsteemi, milles põhjendati juutide kannatusi ja alandusi sellega, et nad kannavad karistust rahva pattude eest. Nad kasutasid tuntud põhjendusi, millega seletati Baabülioni ja muid endiste aegade vangipõlvi. Samas aga õpetasid apokalüptikud, et Iisrael peaks julgust koguma: nende piinapäevad on peagi läbi, Jumala valitud rahva karistusaeg on lõppemas,

Jumala kannatus paganatest välismaalaste suhtes katkemas. Rooma valitsuse lõpp oli sünonüümne ajastu lõpuga ja teatud mõttes maailma lõpuga. Need uued õpetajad tuginesid suurel määral Taanieli ennustustele ja õpetasid järjekindlalt, et loodu hakkab oma lõpetappi astuma — selle maailma kuningriigid saavad peagi jumalariigiks. Tolle aja juutide meelele oligi sellel nii Johannese kui ka Jeesuse õpetusi läbival mõistel — taevariigil — niisugune tähendus. Palestiina juutide jaoks oli sõnal „taevariik” ainult üks tähendus: absoluutselt õiglase riik, kus Jumal (messias) valitseb maa- ja rahvaid täiusliku võimuga, nii nagu ta valitseb taevas — „Sinu tahtmine sündigu nagu taevas nõnda ka maa peal”.

³ Johannese ajal küsisid kõik juudid ootusärevuses, millal küll kuningriik saabub. Üldiselt arvati, et paganlike rahvaste valitsusaeg hakkab lõpule jõudma. Kogu juutkonnas valitses elav lootus ja innukas ootus, et ajastute soov täitub selle põlvkonna eluajal.

⁴ Juutide ettekujutused eelseisvast kuningriigist olid küll väga erinevad, kuid nad kõik uskusid, et see sündmus on lähenemas, käeulatuses, isegi ukse ees. Paljud Vana Testamendi lugejad lausa ootasid uut Palestiina kuningat, vaenlaste käest päästetud juutide riigi taastamist kuningas Taaveti järeltulija, messia juhtimisel, kes peagi tunnistatakse kogu maailma õiguspäraseks ja õiglaseks valitsejaks. Teine, küll väiksem vagade juutide rühm oli sellest jumalariigist hoopis teistsugusel arvamusel. Nad õpetasid, et saabuv kuningriik ei kuulu siia maailma, et maailm on lähenemas oma kindlale lõpule ning et jumalariigi rajamise juhatavad sisse „uus taevas ja uus maa”; et sellel kuningriigil on igikestev ülemvõim, et patule saabub lõpp ning et uue kuningriigi kodanikud saavad selle lõputu õndsuse nautimisel surematuks.

⁵ Kõik olid nõus, et uue kuningriigi rajamisele maa peal peab tingimata eelnema mingi puhastumine või korrastumine. Sõnasõnaliselt tõlgitsejad õpetasid, et saabub ülemaailmne sõda, mis hävitab kõik uskmatud, ustavad aga haaratakse kaasa üleüldise ja igavese võiduni. Spiritistid õpetasid, et kuningriigi juhatab sisse Jumala suur kohtumõistmine, mis määrab ebaõiglastele nende kuhjaga ärateenitud karistuse ja lõpliku hävimise ning samal ajal tõstab väljavalitud rahva usklikest pühakud kõrgetele aujärgedele ja võimule Inimese Poja juures, kes valitseb lunastatud rahvaste üle Jumala nimel. See viimane rühm uskus, et isegi paljud vagad paganad võidakse selle uue kuningriigi vennaskonda vastu võtta.

⁶ Mõned juudid olid seisukohal, et Jumal võib uue kuningriigi rajada otsese jumaliku sekkumise teel, kuid enamik uskus, et ta kasutab selleks mõnda oma esindajat, messiat. See oli Johannese ja Jeesuse põlvkonna juutide meeles sõna „messias” ainus võimalik tähendus. *Messias* ei saanud tähendada ainult seda, kes vaid õpetab Jumala tahet või kuulutab õiglase eluviisi

vajalikkust. Kõiki neid pühasid inimesi nimetasid juudid *prohvetiteks*. Messias pidi olema midagi enam kui prohvet — messias pidi tooma uue kuningriigi, jumalariigi. Juutide traditsioonilises tähenduses ei saanud olla messias see, kes seda teha ei suuda.

⁷ Kes oleks niisugune messias? Juudi õpetajad olid ka selles küsimuses eriarvamusel. Vanemad õpetajad pooldasid Taaveti poja doktriini. Uuemad õpetasid, et kuna uus kuningriik peab olema taevariik, võib ka uus valitseja olla jumalik isiksus, kes on kaua aega istunud taevas Jumala paremal käel. Ning kui imelik see ka ei tunduks, pidasid sellisesse uue kuningriigi valitsejasse uskujad teda mitte inimesest messiaks, mitte lihtsalt *inimeseks*, vaid „Inimese Pojaks” — Jumala Pojaks — taevaseks vürstiks, kes on pidanud kaua ootama, et uueks muudetud maal valitsejakohale asuda. Niisugune oli juudi maailma usuline taust, kui Johannes hakkas kuulutama: „Parandage meelt, sest taevariik on lähedal!”

⁸ Sellest järeldub, et Johannese kuulutatud saabuval kuningriigil oli tema tulihingeliste jutluste kuulajate meeles vähemalt pool tosinat erinevat tähendust. Ent missugust tähendust nad Johannese kasutatud fraasidele ka ei omistanud, äratasid selle siira, entusiastliku, tahumatu, kuid tubli õigluse- ja meelearandusejutlustaja kuulutused, mis pühalikult manitsesid kuulajaid „tulevase viha eest põgenema”, huvi kõigis neis erinevates juutide kuningriiki ootavates rühmades.

6. JOHANNES ALUSTAB KUULUTAMIST

¹ Märtsikuu algul 25. a pKr reisis Johannes ringi Surnumere läänerannikul ja mööda Jordani jõe pagani Jeeriku vastas, iidse koolmekohani, mille kaudu Joosua ja Iisraeli lapsed olid esmakordselt töötatud maale saabunud. Jõudnud üle jõe teisele kaldale, seadis ta end sisse koolmekoha pääsu juures ja hakkas üle jõe minevatele edasi-tagasi reisijatele jutlustama. See oli kõige käidavam Jordani jõe ületuskoht.

² Kõigile, kes Johannest kuulsid, oli selge, et ta on midagi enam kui jutlustaja. Suurem osa neist, kes seda Juuda kõrbest tulnud imelikku meest kuulasid, uskusid lahkudes, et on kuulnud prohveti häält. Pole sugugi ime, et see puudutas sügavalt nende väsinud ja ootusärevuses juutide hingi. Mitte kunagi varem juutide ajaloos polnud vagad Aabrahami lapsed nii väga igatsenud „Iisraeli tröösti” või innukamalt oodanud „kuningriigi uuestiehitamist”. Mitte kunagi varem kogu juudi ajaloos poleks Johannese sõnum, et „taevariik on lähedal”, omanud nii sügavat ja üleüldist mõju kui just siis, mil ta nii saladuslikult sellele Jordani lõunapoolsele jõeületuskohale ilmus.

³ Ta põlvnes nagu Aamoski karjakasvatajatest. Ta rõivastus nagu vana aja Eelija ja müristas oma manitsusi ja valas välja hoiatusi „Eelija vaimus ja väes”. Pole sugugi üllatav, et see imelik jutlustaja kogu Palestiina

väga ärevile ajas, kui rändurid uudiseid tema jutlustamisest mööda Jordani kaldaid edasi kandsid.

⁴ Selle nasariidist jutlustaja töös oli aga veel midagi uut. Ta ristas kõiki temasse uskujaid Jordanis „pattude andekssaamiseks”. Ristimine polnud juutide seas küll uus tseremoonia, kuid nad polnud seda kunagi näinud Johannese kombel sooritavat. Paganatest pöördunud oli juba ammu hakatud ristima templi välisõue vennaskonda, kuid juute polnud kunagi kästnud end „pattude andekssaamiseks” ristida lasta. Sellest ajast, kui Johannes hakkas ristima ja jutlustama, kulus ainult viisteist kuud tema vahistamise ja vangistamiseni Herodes Antipase õhutusel, kuid ta ristas selle aja jooksul palju enam kui sada tuhat meelearandajat.

⁵ Johannes jutlustas Betaania koolmekohal neli kuud ning hakkas siis mööda Jordani kallast põhja poole liikuma. Teda tulid Juuda, Perea ja Samaaria kõigist paikadest kuulama kümned tuhanded juudid, kellest paljud olid uudishimulikud, kuid paljud tõsimeelsed ja jutlustest siiralt huvitatud inimesed. Mõned saabusid kohale isegi Galileast.

⁶ Selle aasta maikuus, kui Johannes ikka veel Betaania koolmekohal viibis, saatsid preestrid ja leviidid delegatsiooni temalt uurima, kas ta väidab end olevat messias ning kelle käsul ta jutlustab. Johannes vastas küsijatele: „Minge rääkige oma isandatele, et olete kuulnud prohveti „hüüdja häält kõrbes”, mis ütles: „Valmistage Issandale tee, tehke tasaseks tema teerajad. Kõik kuristikud täidetagu ning kõik mäed ja kingud tasandatagu, ja kõverikud saagu sirgeks, ja mis konnarlik, siledaks maaks; siis saavad kõik inimesed näha Jumala päästet!”

⁷ Johannes oli jutlustajana kangelaslik, kuid taktitu. Ühel päeval, kui ta Jordani läänekaldal jutlustas ja ristas, tulid kohale rühm varisere ja mitmed saduserid, kes soovisid ristitud saada. Enne nende vee äärde viimist pöördus Johannes nende kõigi poole ja ütles: „Kes on teile märku andnud põgeneda tulevase viha eest nagu rästikud tule eest? Ma küll ristin teid, kuid hoiatan, et te peate kandma õiget meelearanduse vilja, kui soovite oma patud andeks saada. Ärge öelge mulle, et Aabraham on teie isa. Ma ütlen teile, et Jumal võib neist kaheteistkümnest kivist siin teie ees Aabrahamile lapsi äratada. Ent kirves on nüüd juba puude juure küljes. Iga puu, mis ei kannu head vilja, raiutakse maha ja visatakse tulle.” (Mainitud kaksteist kivi olid kuulsad mälestuskivid, mis Joosua oli sinna seadnud, et tähistada „kaheteistkümnepäevaste suguharu” pääsu töötatud maale sellesama koha kaudu.)

⁸ Johannes pidas oma jüngritele jutlusi, õpetades neile üksikasjalikult uut elu ja püüdes vastata nende paljudele küsimustele. Ta andis õpetajatele nõu õpetada nii seaduse vaimu kui ka kirjatähe järgi. Ta õpetas rikkaid vaeseid toitma, maksukogujatele ütles ta: „Ära pressi välja rohkem, kui sulle kuulub.” Sõduritele ütles

ta: „Ära tarvita vägivalda ega nõua midagi ebaseaduslikult — ole rahul oma palgaga.” Ning kõigile andis ta nõu: „Valmistuge ajastu lõpuks — taevariik on lähedal.”

7. JOHANNES RÄNDAB PÕHJA SUUNAS

¹ Johannese ettekujutused tulevases kuningriigist ja selle kuningast olid veel segased. Mida kauem ta jutlustas, seda enam sattus ta segadusse, kuid see intellektuaalne määramatus tulevase kuningriigi olemuse suhtes ei kahandanud vähimalgi määral tema veendumust, et kuningriik kindlasti peatselt tuleb. Johannese meeles võis küll segadus olla, kuid vaimus mitte kunagi. Tal polnud peagi saabuva kuningriigi suhtes kahtlusi, kuid ta polnud kaugeltki kindel, kas seda kuningriiki hakkab valitsema Jeesus või mitte. Seni, kuni Johannes pidas kinni Taaveti trooni taastamise ideest, näisid tema vanemate õpetused Jeesuse kui Taaveti linnas sündinu saamisest kauaoodatud vabastajaks sellega kooskõlas olevat; ent aeg-ajalt kaldus ta pigem vaimse kuningriigi ja doktriini poole, uskudes, et ilmalikule ajastule maa peal saabub lõpp, ning ta kahtles väga Jeesuse osas neis sündmustes. Mõnikord kahtles ta kõiges, kuid mitte kauaks. Ta soovis tõesti, et saaks oma nõbu-ga neist asjadest rääkida, kuid see oli vastuolus nende kokkuleppega.

² ¶ Põhja poole rännates mõtles Johannes üsna palju Jeesusele. Ta peatus Jordani ülemjooksu suunas liikudes enam kui tosinas paigas. Adamis mainis ta esmakordselt „teist, kes on tulemas minu järel”, vastates ühe oma jüngrite otsesele küsimusele, kas ta on messias. Ning lisas: „Pärast mind tuleb see, kes on vägevam minust, kellel ma ei kõlba lahti päästma tema jalatsite paelu. Mina ristin teid veega, aga tema ristib teid Püha Vaimuga. Labidas on tal käes, et teha puhtaks oma rehelalune; ta kogub nisu oma aita, aga aganad põletab ära kohtumõistmistulega.”

³ Vastates jüngrite küsimustele, avardas Johannes üha oma õpetusi, lisades varasemale mõistatuslikule sõnumile „parandage meelt ja laske end ristida” päevast päeva abistavaid ja lohutavaid sõnu. Selleks ajaks saabusid Galileast ja Dekapolisest kohale juba suured rahvamurrud. Kümned tõsimeelsed uskujad jäid päevadeks oma jumaldatud õpetaja juurde.

8. JEESUSE JA JOHANNENE KOHTUMINE

¹ Detsembrikuuks 25. a pKr, kui Johannes oli jõudnud oma teel mööda Jordani kallast Pella lähedale, oli tema kuulsus levinud juba üle kogu Palestiina ja tema töö oli saanud kõigis Galilea järve ümbruse linnades põhiliseks jututeemaks. Jeesus oli rääkinud Johannese sõnumist heakskiitvalt ja see oli ajendanud paljusid Kapernauma elanikke Johannese meeleparanduse ja ristimise kultusega ühinema. Sebedeuse kaluritest

pojad Jaakobus ja Johannes olid läinud sinna detsembris, varsti pärast seda, kui Johannes oli asunud Pella lähedal jutlustama, ja avaldanud soovi end ristida lasta. Nad käisid kord nädalas Johannese juures ja töid Jeesusele selle evangelisti tööst vahetuid uudiseid.

² Jeesuse vennad Jaakobus ja Juudas olid samuti rääkinud, et kavatsevad minna ja Johannesel end ristida lasta: kuna Juudas käis nüüd Kapernaumas sabaiteenistustel, otsustasid nad Jaakobusega mõlemad pärast sünagoogis Jeesuse jutluse kuulamist temalt oma plaanide suhtes nõu küsida. See oli pühapäeva, 12. jaanuari õhtul 26. a pKr. Jeesus palus see jutuajamine edasi lükata järgmisele päevale, mil ta lubas neile vastata. Ta magas tol ööl väga vähe, olles tihedas ühenduses oma taevase Isaga. Ta oli lubanud süüa vendadega lõunat ja anda neile Johannese juures ristida laskmise suhtes nõu. Jeesus töötas sel pühapäevahommikul nagu tavaliselt paaditöökojas. Jaakobus ja Juudas olid tulnud lõunat sööma ja ootasid teda saematerjali ruumis, sest lõunavaheaeg polnud veel käes ja nad teadsid, et Jeesus on neis asjus väga täpne.

³ Kui saabus lõunaaeg, pani Jeesus tööriistad käest, võttis tööpõlle eest ja teatas kolmele temaga samas ruumis töötavale töölisel vaid: „Minu tund on tulnud.” Ta läks välja oma vendade Jaakobuse ja Juuda juurde, korrates: „Minu tund on tulnud — lähme Johannese juurde.” Ning nad asusid kohe teele Pellas ja sõid lõunat teel. See oli pühapäev, 13. jaanuar. Nad peatusid ööbimiseks Jordani orus ja jõudsid Johannese ristimispaika järgmise päeva lõunaks.

⁴ ¶ Johannes oli just hakanud sel päeval soovi avaldanud inimesi ristima. Kümned patukahetsejad seisid ja ootasid järjekorras, kui Jeesus saabus kahe vennaga ja astus sellesse tõsiste meeste ja naiste ritta, kes olid hakanud uskuma Johannese jutlustamist tulevases kuningriigist. Johannes oli juba varem Sebedeuse poegadelt Jeesuse järele küsinud. Ta oli kuulnud Jeesuse kommentaare tema jutluste kohta ja oli juba palju päevi tema saabumist oodanud, kuid polnud arvanud, et saab teda tervitada ristimiskandidaatide järjekorras.

⁵ Olles süvenenud nii suure hulga pöördunute kiirsesse ristimisse, nägi Johannes Jeesust alles siis, kui Inimese Poeg seisis otse tema ees. Kui Johannes Jeesuse ära tundis, tegi ta tseremooniates hetkeks vaheaja, tervitas oma lihast nõbu ja küsis: „Aga miks tuled sa vette mind tervitama?” Ja Jeesus vastas: „Et ennast ristida lasta.” Johannes vastas: „Minule on vaja, et sina mind ristiks. Miks tulid sa minu juurde?” Ja Jeesus sosis-tas Johannesele: „Risti mind nüüd, sest meil on kohane anda seda eeskujuga minu vendadele, kes siin koos minuga seisavad, ning anda rahvale teada, et minu tund on tulnud.”

⁶ ¶ Jeesuse hääles oli lõplikku kindlust ja autoriteeti. Johannes värises liigutusest, valmistudes esmaspäeva, 14. jaanuari keskpäeval 26. a pKr ristima Jordanis

Jeesus Naatsaretlast. Nii ristiski Johannes Jeesuse ja tema kaks venda, Jaakobuse ja Juuda. Kui Johannes oli need kolm meest ristitud, saatis ta ülejäänud selleks päevaks ära, teatades, et jätkab ristimist järgmise päeva lõuna ajal. Kui inimesed lahkuma hakkasid, kuulsid need neli meest, kes veel vees seisis, imelikku heli ja peagi ilmus hetkeks otse Jeesuse pea kohale üks nähtumus ja nad kuulsid häält ütlemas: „See on minu armas Poeg, kellest mul on hea meel.” Jeesuse näoilmes toimus suur muutus, ta tuli vaikides veest välja ja lahkus nende juurest ning siirdus idapoolsete mägede suunas. Ja Jeesust ei nähtud nelikümmend päeva.

⁷ Johannes järgnes Jeesusele veidi maad, et rääkida talle Gabrieli külaskäigust tema ema juurde, nagu ta oli seda korduvalt oma ema suust kuulnud. Ta lasi Jeesusel teed jätkata, kui oli talle öelnud: „Nüüd tean ma kindlalt, et sina oled Vabastaja.” Kuid Jeesus ei vastanud talle.

9. NELIKÜMMEND PÄEVA JUTLUSTAMIST

¹ Kui Johannes oma jüngrite juurde naasis (tema juures elas nüüd alaliselt kaksikümmend viis kuni kolmkümmend inimest), leidis ta nad tõsiselt arutamas Jeesuse äsjast ristimist. Nad olid veelgi enam hämmastunud, kui Johannes tegi nüüd neile teatavaks loo Gabrieli külaskäigust Maarja juurde enne Jeesuse sündi ning samuti selle, et Jeesus ei vastanud talle sõnagi, kui ta talle sellest oli rääkinud. Sel öhtul vihma ei sadanud ja too kolmekümmeliikmeline või suuremgi rühm vestles tähevalgel ööl veel kaua. Nad mõtlesid, kuhu küll Jeesus võis minna ja kas nad teda veel näevad.

² ¶ Pärast tol päeval kogetud sündmusi omandas Johannese jutlustamine saabuva kuningriigi ja oodatud messia kuulutamisel uued, kindlamad noodid. Need nelikümmend päeva Jeesuse tagasitulekuootust oli piinav aeg. Kuid Johannes jutlustas väga võimsalt edasi ning sel ajal hakkasid Johannese ümber Jordani ääride kogunevatele hiiglaslikele rahvahulkadele jutlustama ka tema jüngrid.

³ Nende neljakümne ootamispäeva jooksul levis maapiirkondades ja isegi Tibeerias ja Jeruusalemmas palju kuulduisi. Tuhanded saabusid vaatama Johannese laagri uut vaatamisväärset, väidetavat messiat, aga Jeesust polnud näha. Kui Johannese jüngrid rääkisid, et võõras jumalamees oli läinud mägedesse, löid paljud kogu selles loos kahtlema.

⁴ Umbes kolm nädalat pärast seda, kui Jeesus neist lahkunud oli, saabus Pella uus Jeruusalemma preestrite ja variseride saatkond. Nad küsisid Johannest otse, kas ta on Eelija või Moosese töötatud prohvet ja kui Johannes ütles: „Ei ole,” sõandasid nad küsida: „Oled sa messias?” ja Johannes vastas: „Ei ole.” Siis küsisid need mehed Jeruusalemmast: „Kui sa pole prohvet ega messias, miks ristid sa siis inimesi ja tekitad kogu seda segadust?” Ja Johannes vastas: „Las ütlevad need, kes on mind kuulnud ja minu ristimise

vastu võtnud, kes ma olen, kuid ma kuulutan teile, et ma küll ristin teid veega, kuid meie keskel on viibinud see, kes tuleb tagasi, et ristida teid Püha Vaimuga.”

⁵ Need nelikümmend päeva olid Johannesele ja tema jüngritele raske aeg. Missuguseks pidi kujunema Johannese suhe Jeesusega? Arutleti sadade küsimuste üle. Hakkasid esile kerkima kavalus ja isekad eelistused. Arutati pingsalt erinevaid ideid ja kontseptsioone messias. Kas temast pidi saama sõjaväe juht ja Taaveti kuningas? Kas pidi ta lööma Rooma armeed, nagu Joosua oli löönud kaananlasi? Või pidi ta tulema rajama vaimset kuningriiki? Johannes otsustas koos vähemusega, et pigem on Jeesus tulnud rajama taevariiki, kuigi tema meeles polnud täielikku selgust, mida see taevariigi rajamise missioon endast täpselt kujutab.

⁶ Need olid Johannese elus pingelised päevad ja ta palvetas, et Jeesus tagasi pöörduks. Mõned Johannese jüngrid organiseerisid Jeesuse otsimiseks luureretki, kuid Johannes keelas neid, öeldes: „Meie aeg on taevase Jumala kätes, tema suunab oma valitud Poega.”

⁷ ¶ Sabati, 23. veebruari varahommikul vaatas Johannese seltskond hommikueinet süües põhja poole ja nägi Jeesust nende poole tulemas. Kui ta nende juurde jõudis, tõusis Johannes suurele kivile ja ütles oma kõlavat häält tõstes: „Vaadake Jumala Poega, maailma vabastajat! Tema on see, kelle kohta ma ütlesin: „Pärast mind tuleb see, kes on olnud enne mind, sest ta oli enne kui mina”. Seepärast tulingi ma kõrbest meeleparandust jutlustama ja veega ristima, kuulutades, et taevariik on lähedal. Nüüd tuleb see, kes ristib teid Püha Vaimuga. Ja ma nägin püha vaimu laskumas selle mehe kohale ja kuulsin Jumala häält kuulutamas: „See on minu armas Poeg, kellest mul on hea meel.””

⁸ Jeesus lasi neil einestamist jätkata ja istus Johannese juurde sööma, tema vennad Jaakobus ja Juudas olid juba Kapernauma naasnud.

⁹ ¶ Järgmise päeva varahommikul jättis ta Johannese ja tema jüngritega hüvasti ning läks tagasi Galileasse. Ta ei öelnud neile sõnagi selle kohta, millal nad teda jälle näevad. Johannese küsimustele tema enda jutlustamise ja missiooni kohta vastas Jeesus ainult nõnda: „Minu Isa juhib teid nüüd ja tulevikus, nagu ta seda on alati teinud.” Ning need kaks suurt meest lahkusid tol hommikul teineteisest Jordani kaldal, et mitte kunagi enam lihas kohtuda.

10. JOHANNES RÄNDAB LÕUNA POOLE

¹ Et Jeesus oli läinud põhja poole, Galileasse, tundis Johannes sündi minna tulnud teed tagasi lõuna suunas. Nii asuski Johannes koos oma ülejäänud jüngritega pühapäeva, 3. märtsi hommikul lõunasse tee. Ligikaudu veerand Johannese otsestest poolehoidjatest oli läinud vahepeal Galileasse Jeesust otsima. Johannes oli kurvas segaduses. Ta ei jutlustanud enam kunagi nii

nagu enne Jeesuse ristimist. Ta tundis kuidagi, et vastutus tulevase kuningriigi eest polnud enam tema õlgadel. Ta tundis, et ta töö on peaaegu lõpule jõudnud; ta oli lohutamatu ja üksildane. Kuid ta jutlustas, ristas ja rändas edasi lõuna poole.

² Adami küla lähedal peatus Johannes mitu nädalat ning just siin esines ta mälestusväärse rünnakuga Herodes Antipase vastu, kes oli ebaseaduslikult teise mehe naise endale võtnud. Selle aasta (26. a pKr) juunikuuks oli Johannes tagasi Jordani jõe Betaania koolmekoha juures, kus ta oli oma jutlusi saabuvast kuningriigist enam kui aasta tagasi alustanud. Jeesuse ristimisele järgnenud nädalatel läks Johannes oma jutlustes järkjärgult üle lihtrahvale halastuse kuulutamisele, mõistes samas uue ägedusega hukka korrumppeerunud poliitilisi ja usujuhte.

³ Herodes Antipas, kelle territooriumil Johannes jutlusi oli pidanud, hakkas tundma ärevust, et Johannes võib oma jüngritega mässu alustada. Herodesele oli vastumeelt ka Johannese avalik kriitika tema koduse elu suhtes. Seda kõike arvestades otsustas Herodes Johannese vangistada. 12. juuni varasel hommikutunnil, enne kui rahvahulgad tulid jutlusi kuulama ja ristimist vaatama, vahistasidki Herodese saadikud Johannese. Kui teda polnud nädalate möödudes ikka veel vabastatud, läksid tema jüngrid üle kogu Palestiina laiali ja paljud neist siirdusid Galileasse, et liituda Jeesuse poolehoidjatega.

11. JOHANNES VANGLAS

¹ Johannes tundis end vanglas üksildasena ja elas seal läbi mõnevõrra kibeda kogemuse. Ta igatses Jeesust näha, kuid pidi rahulduma sellega, et kuulis tema tööst nende oma poolehoidjate kaudu, kellest olid saanud Inimese Poja uskujad. Tal tekkis sageli kiusatus Jeesuses ja tema jumalikus missioonis kahelda. Kui Jeesus oli messias, siis miks ei teinud ta midagi tema päästmiseks sellest talumatust vangistusest? Too tahumatu Jumala looduse keskel elanud mees vireles selles põlastusväärse vanglas enam kui poolteist aastat. See kogemus pani tema usu Jeesusesse ja tema lojaalsuse Jeesuse suhtes rängalt proovile. Need läbielamised panid tugevasti proovile isegi Johannese usu Jumalasse. Tal tekkis palju kordi kiusatus kahelda isegi omaenda missiooni ja kogemuse ehtsuses.

² ¶ Kui ta oli mitu kuud vanglas olnud, tuli tema juurde rühm tema jüngrid, kes rääkisid talle Jeesuse avalikust tegevusest ja ütlesid: „Nüüd sa näed, Õpetaja, et see, kes oli Jordani ülemjooksul sinuga, elab hästi ja võtab vastu kõik, kes tema juurde tulevad. Ta peab isegi pidusööke tõlnerite ja patustega. Sina tunnistasid julgelt teda, kuid tema ei tee sinu päästmiseks midagi.” Ent Johannes vastas oma sõpradele: „See mees ei saa teha midagi, mida pole talle andnud teha tema taevane Isa. Te ju mäletate, kuidas ma ütlesin, et mina pole messias, kuid mind on saadetud tema ees talle teed ette

valmistama. Ja seda ma ka tegin. See, kellel on pruut, on peigmees, kuid lähedal seisev ja teda kuulav peigmehe sõber rõõmustab peigmehe häält kuuldes väga. Minu rõõm on seega täitunud. Tema peab kasvama, kuid mina pean kahanema. Mina olen siit maa pealt ja olen oma sõnumi kuulutanud. Jeesus Naatsaretlane tuli maa peale taevast ja on meist kõigist üle. Inimese Poeg on tulnud alla Jumala juurest ja kuulutab teile Jumala sõnu. Sest taevane Isa ei anna omaenda Pojale vaimu mitte mõõdu järgi. Isa armastab oma Poega ja annab peagi kõik selle Poja kätte. Sellel, kes usub Poega, on igavene elu. Ning need minu sõnad on tõesed ja püsivad.”

³ ¶ Jüngrid olid Johannese sõnadest niivõrd hämmastunud, et lahkusid vaikides. Johannes oli samuti väga erutatud, sest ta sai aru, et oli öelnud prohvetlikud sõnad. Ta ei kahelnud enam kunagi päriselt Jeesuse missioonis ja jumalikkuses. Kuid Johannesele valmistas kibeda pettumuse see, et Jeesus talle mingit sõna ei saatnud, ei tulnud teda vaatama ega kasutanud oma suurt võimu tema päästmiseks vanglast. Jeesus aga teadis selle kohta kõik. Ta armastas Johannest väga, kuid teadlikuna oma jumalikkusest ja suurtest ettevalmistustest, mida tehti Johannese lahkumiseks siit maailmast, ning samuti sellest, et Johannese töö maa peal on lõpule jõudnud, hoidus ta sekkumast suure jutlustaja-prohveti elujärgu loomulikku kulgu.

⁴ ¶ Pikk ootamisaeg vanglas oli inimlikult talumatu. Mõni päev enne oma surma saatis Johannes jälle oma usaldusalused sõnumitoojad Jeesuse juurde, küsides: „Kas minu töö on tehtud? Miks kustun ma vanglas? Kas oled sa tõesti messias või peame hakkama kedagi teist otsima?” Ning kui need kaks jüngrit Jeesusele selle sõnumi edasi andsid, vastas Inimese Poeg: „Minge Johannese juurde tagasi ja öelge talle, et ma pole teda unustanud, kuid meil on kohane õiglus lõpuni viia. Rääkige Johannesele, mida te kuulsite ja nägite — et vaestele jutlustatakse häid uudiseid — ning öelge siis lõpuks minu maise missiooni armsale ettekuulutajale, et saabuval ajastul saab talle osaks küllaga õnnistust, kui ta minus ei kahtle ega takerdu.” Need olid viimased sõnad, mida Johannes Jeesuselt kuulis. See sõnum lohutas teda väga ja aitas kindlustada tema usku ning valmistada teda ette tema lihaliku elu traagiliseks lõpuks, mis nii varsti järgnes sellele mälestusväärsele sündmusele.

12. RISTIJA JOHANNENE SURM

¹ Kuna Johannes oli töötanud vangistamise ajal Lõuna-Pereas, viidi ta kohe Makhairose kindluse vanglasse, kus teda hoiti vangis kuni tema hukkamiseni. Herodes valitses nii Galilead kui ka Peread ja tema residents Pereas oli tol ajal nii Juliases kui ka Makhairose. Galileas oli ametlik residents viidud Sepphorisest uude pealinna Tibeeriasse.

² Herodes kartis Johannest vabastada, sest too võis hakata mässu õhutama. Ta kartis teda hukata, sest rahvahulgad võisid pealinnas mässu tõsta. Tuhanded peerealased uskusid, et Johannes on püha mees, prohvet. Seepärast hoidis Herodes nasariidist jutlustajat vanglas, oskamata temaga midagi muud ette võtta. Johannes oli käinud mitu korda Herodese juures, kuid polnud nõustunud Herodese valduste piirest lahkuma ega loobuma oma vabastamise korral igasugusest avalikust tegevusest. Ning uus, üha kasvav ärevus Jeesus Naatsaretlase pärast näitas Herodesele, et Johannest ei saanud sel hetkel vabastada. Peale selle oli Johannest tabanud ka Herodese ebaseadusliku naise Heroodiase ränk ja kibe viha.

³ Herodes rääkis Johannesega palju kordi taevariigist ning kuigi sõnum jättis talle mõnikord tõesti sügava mulje, kartis ta teda vanglast vabastada.

⁴ Et Tibeerias toimusid suured ehitustööd, veetis Herodes palju aega oma Perea residentsides ja Makhairose kindlus meeldis talle. Kulus veel mitu aastat, enne kui Tibeerias kõik üldkasutatavad hooned ja residents täiesti valmis said.

⁵ ¶ Oma sünnipäeval pidas Herodes Makhairose palees tähtsamatele ametnikele ja muudele Galilea ja Perea valitsuse nõukogude kõrgetele liikmetele suure pidusöögi. Et Herodes ei olnud kuulda võtnud Heroo-

diase otsest palvet lasta Johannes hukata, võttis naine nüüd nõuks lasta Johannes surmata kavala plaani abil.

⁶ Õhtu pidustuste ja meelelahutuste ajal lasi Heroodias oma tütre banketist osavõtjate ees tantsuga esineda. Herodesele meeldis neiu esinemine väga, ta kutsus neiu enda juurde ja ütles: „Sa oled võluv. Olen sinuga väga rahul. Küsi täna, minu sünnipäeval, endale ükskõik mida, ja ma täidan su soovi, olgu see kas või pool kuningriiki.” Herodes oli seda lubadust andes ohtra veinikoguse mõju all. Noor daam tõmbus kõrvale ja küsis emalt, mida ta peaks Herodeselt paluma. Heroodias ütles: „Mine Herodese juurde ja küsi Ristija Johannese pead.” Ja noor naine ütles banketilaua juurde tagasi minnes Herodesele: „Palun, et annaksid mulle kohe kandikul Ristija Johannese pea.”

⁷ Herodest valdasid hirm ja kurbus, kuid et ta oli vande andnud ja kõik tema pidusöögil osalejad olid seda kuulnud, ei saanud ta palve täitmisest keelduda. Ja Herodes Antipas andiski sõdurile käsu minna ja tuua talle Johannese pea. Nii raiuti Johannesel tol ööl vanglas pea otsast ja sõdur tõi prohveti pea kandikul noorele naisele, kes istus banketisaali tagaotsas. Ning see neiu andis pea oma emale. Kui Johannese jüngrid juhtunust kuulsid, tõid nad Johannese keha vanglast ning selle matnud, läksid Jeesusle toimunust teatama.